
wereld, en dus net als de Zigeuners een zwervend volk zijn, zijn ze toch verbonden met een eigen land. Daarnaast bezitten de Joden in hun aard het vermogen om zich te verbinden aan het land waar ze verblijven en daar een financiële en culturele bijdrage te leveren. Een volksaard heeft dus idealiter een eigen territorium, óf het vermogen te assimileren. Het vermogen tot assimilatie komt heel duidelijk naar voren in de casus Rusland: dit enorme volk heeft het vermogen andere volken ‘op te slokken’ en tot deel van Rusland te maken.

Erkenning van eigenheid

Elke natie heeft een geheel eigen karakter waarmee rekening gehouden dient te worden in het bestuur en organisatie van het land. Om te beoordelen of een land goed functioneert of om te achterhalen waarom een land niet voldoende functioneert, greep Kuyper doorgaans terug op de volksaard. Dit is wel allermeeest zichtbaar toen hij de Franse koloniën Algerije en Tunesië aandeed, twee landen die gekoloniseerd werden door de Franse staat. In Algerije nam Kuyper een Europeanisering waar die door Frans beleid werd bewerkstelligd. Voor Frankrijk was dit een uitermate kostbaar en bloedig beleid, en het effect was volgens Kuyper voor de Algerijnse volksaard negatief. Kuyper sprak zich dan ook meer waarderend uit voor de wijze waarop Tunesië gekoloniseerd was. Daar nam Frankrijk de Tunesische volksaard serieus. Frankrijk stelde wel de Europese rechtspraak in, maar die gold alleen voor de Europese inwoners. Een grote bijdrage leverde Frankrijk vooral op financieel gebied, waardoor volgens Kuyper Tunesië de nodige middelen had om zich te ontwikkelen. ‘Tunis bleef, wat geheel de innerlijke Staatsinrichting aanging, het oude Tunis. Aan de vervorming in een klein-modelsch Europeeschen Staat werd niet gedacht.’²⁵ Dat deze staatsvorm uitgaat van de Islam was voor Kuyper geen probleem. De gehele toestand was immers verbeterd; er heerste orde en regelmaat, er was een hoger budget zonder tekorten, een hogere opbrengt van de landbouw en de mijnbouw en een goede handel. Ook werd er geïnvesteerd in infrastructuur en kwam er een beter en minder belastend belastingstelsel.

Van de poging om Tunis te Europeaniseren zag de Franche regering al dadelijk het gevaar in, en juist door het niet ingrijpen in het nationale leven, dat zich in den loop der eeuwen in het Regentschap ontwikkeld had, is het haar gelukt in Tunis, ook anderen kolonialen Mogendheden ten voorbeeld, een proeve te leveren van schitterend koloniaal beleid.²⁶

²⁵ Ibidem, II, p. 311.

²⁶ Ibidem, II, p. 322.

Een goed koloniaal beleid laat in Kuypers maatschappijvisie dus